

Klasse — men i at føre et uordentligt Levnet og i Drukkenstab. Han havde faaet Orlov, blev borte og blev senere funden saaledes, at han ligefrem var til Spot; jeg ansaa ham for at have vanæret Uniformen, og han blev derfor nedsat i de Meniges 2den Klasse. Det er meget rigtig, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds (N. P. Jensen) gjorde opmærksom paa, at man vel skal lægge Mærke til, hvorledes disse Folk, som ere nedsatte i de Meniges 2den Klasse, sætte deres Huer. Jeg tror netop, det er saadanne Folk, som Værsfølelsen snarest vækkes hos ved en Straf som denne; det er noget Nyt, det er en Straf, som de komme til at tænke nærmere over; og det var ogsaa Tilfældet med den Mand, jeg omtalte, at han forandrede sig, tog sig sammen og atter rykkede op i de Meniges 1ste Klasse. Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa, om den høitæredede Minister kunde indbetomme Thinget i denne Henseende. Jeg antager nemlig, at det ogsaa er det nærværende Things Mening, at man skal beholde denne Straf. — Der er et Hensyn, som det forekommer mig ikke har spillet den Rolle, som det bør, under denne Forhandling, og det er den Betragtning, at Krigsmagten ikke alene skal være saaledes, at den er til Bæm for vort Fædrelands Frihed og Selvstændighed, men ogsaa skal være saaledes indrettet, at den aldrig kan blive til Fare for Friheden. Jeg sigter derved til § 47, og der er Noget i § 102, som staar i Forbindelse dermed. Uagtet jeg ikke var Medlem af Thinget, da denne Sag forrige Gang blev forhandlet, ved jeg dog, at det var en af de Paragrafer, som man havde den største Vanskelighed med. Det forekommer mig, at om man end ikke kan udtømme Alt, som den ærede Krigsminister sagde, er der dog visse Bestemmelser, som paa ingen Maade maa savnes, og jeg synes, det er Noget, man i det Hele pleier at iagttage i vor Lovgivning, at naar en Bestemmelse staar i Grundloven, og den passer ind i en anden Lov, saa indfatter man den der saavidt muligt med Grundlovens Ord. Jeg kunde ønske den Tilføining til denne Paragraf, at „i ethvert Tilfælde skal den, som udsteder eller adlyder nogen Befaling, der sigter til at antaste Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, straffes som Skyldig i Højforræderi,“ med Henvisning til Grundlovens § 43. Jeg tror ikke, man kan henstyre sig under, at Vedkommende maatte er uvidende i den Henseende; thi Krigsmænd ere mindre undskyldte end andre Borgere, idet nemlig Krigsartiller, altsaa Straffelovens Bestemmelser, blive indprentede dem fra første Færd af, da de komme i Tjenesten. Jeg har selv som Officer sørget for, at denne Grundlovsbestemmelse ogsaa blev oplæst ved Lønningssparaderne; og naar noget Saadant iagttages, tvivler jeg ikke om, at Nogen vil kunne henstyre sig under, at han ikke klarlig har indset, at det var en Forbrydelse, han gjorde sig skyldig i. Jeg kommer derved til nogle Bestemmelser, som

angaa det saakaldte Respektforhold. Det er noget vanskeligt at tale derom; thi det staar jo i Forbindelse med Omordningen paa et andet Omraade, nemlig af selve Bestemmelserne om, hvad der skal være Respekt, hvad der skal henregnes dertil, hvilke Tegne der f. Ex. skulle befales, som den Underordnede skal iagttage lige overfor sine Foresatte eller sine Overmænd; men jeg tror, at det gjælder om ikke at bringe mere Usandhed og Unatur ind i alle disse Forhold, end der allerede tilbøls er. Der er virkelig mange Bestemmelser, som forekomme mig ikke længere at være tidsvarende; men fremfor Alt tror jeg, man ved denne Leilighed maa sørge for, at der skælnes mere, end stet er i dette Lovforslag, mellem Overmænd og Foresatte. Jeg skal eksempelvis nævne, at den Undergivne, naar han har været i et Bærelse hos sine Foresatte, skal gaa baglænds ud af Døren. Naar jeg fik en Oppasser, som netop havde lært dette Respektforhold, var det noget af det Første, jeg lærte ham, at han skulde gaa forlængs ud af Døren, thi ellers risikerede man, at han tabte, hvad han havde i Hænderne; det er kun et Exempel, jeg nævner. Jeg tror rigtignot, at denne Paragrafs Affattelse meget maa rette sig efter, hvilke Tegne der i Fremtiden skulle befales som Respekttegn. — Uagtet den høitæredede Minister i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, omtaler, at den legemlige Lugt er afflattet ved dette Lovforslag, finder man dog, foruden andre Steder, i § 131 nævnt Klingeslag som noget, der er tilladt at tildele eller lade tildele i visse Tilfælde. Jeg skal indrømme, at naar en Befalingsmand bliver forhaanet, eller der sker truende Sammenstimlen omkring ham, saa kan jeg ikke fortenke ham i, at han drager sit Bærg og slaar fra sig; men jeg vil paa den anden Side ikke ligefrem forsvare det som Noget, der er fuldstændig rigtig, jeg vil undskyldte det, fordi jeg anser ham for i et saadant Dieblit ikke at handle med koldt Blod. Det forekommer mig, at Lovens Forfatter har haft en Følelse af det Samme, idet det nemlig tilføidst hedder, at den, der har været i et saadant Tilfælde, som ovenfor er omhandlet, bør derom afgive Melding. Jeg kunde derfor meget ønske, at dette blev omredigeret saaledes, at det ikke stod som en Ret, vedkommende Foresatte havde, at tildele Klingeslag; men at det, naar det havde fundet Sted, var en formildende Omstændighed, dersom Vedkommende maatte siges ikke at have kunnet handle med koldt Blod. Jeg vil endog gaa saa vidt, at jeg kan tænke mig som et Slags Nødverge, at en Befalingsmand ligefrem hugger en Mand ned. Jeg kan ogsaa tænke mig det som en forebyggende Forholdsregel, f. Ex. ligeoverfor Fjenden, hvor der opstaar Vælden og imod Befaling sker Dvergang til Flugt i et Dieblit, hvor det er af allerførste Bigtighed at holde et bestemt Punkt. Da vilde jeg domme den Officer meget mildt, som i saa Tilfælde lod en Mand ligge paa sine Gjerninger,